

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 8. 2000, sp. zn. 4 To 22/2000

Číslo: 22/2001

Právní věta:

Ukládá-li soud pachateli v rámci souhrnného trestu peněžitý trest ve stejné výši, v jaké mu byl uložen dřívějším rozsudkem, jehož výrok o trestu se při uložení souhrnného trestu zrušuje, pak v případě zjištění, že peněžitý trest uložený dřívějším rozsudkem byl již zaplacením zcela vykonán, soud nestanoví náhradní trest odnětí svobody ve smyslu § 54 odst. 3 tr. zák.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 24.08.2000

Spisová značka: 4 To 22/2000

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhradní trest odnětí svobody za trest peněžitý

Předpisy: 140/1961 Sb. § 54 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil k odvolání obžalovaného J. M. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 2. 2000 sp. zn. 4 T 11/98 v celém výroku o trestu a znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině uložil obviněnému J. M. souhrnný trest odnětí svobody na pět let, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu podnikání s předmětem koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej po dobu pěti let a peněžitý trest ve výměře 100 000 Kč. Současně zrušil výrok o trestu z dřívějšího rozsudku, jakož i další obsahově navazující rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 2. 2000 sp. zn. 4 T 11/98 byl obžalovaný J. M. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a byl za to odsouzen podle § 250 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. k souhrnnému trestu odnětí svobody na šest let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti ve formě zákazu podnikání (koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej) po dobu pěti let. Podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 100 000 Kč a pro případ, že by výkon uloženého peněžitého trestu ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, byl obžalovanému stanoven podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Současně byl zrušen výrok o trestu

odnětí svobody, peněžitým trestu a náhradním trestu odnětí svobody v rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze 4. 9. 1996 sp. zn. 2 T 50/95 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze z 23. 1. 1997 sp. zn. 11 To 416/96, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný J. M. ihned po jeho vyhlášení odvolání, které později odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Především v něm uvedl, že nesouhlasí se skutkovým vymezením trestného činu, jímž byl uznán vinným, zejména pokud jde o závěr soudu, že zboží měl odebrat s úmyslem je neuhradit a že je měl prodat neznámým osobám, neboť se toto nezakládá na pravdě. Tyto výhrady dále podrobně rozvedl.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl obžalovaný podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům: V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny podstatné vady, resp. takové vady, které by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení, včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. V řízení před krajským soudem bylo provedeno dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby bylo možno učinit správné skutkové i právní závěry. Většina důkazů potřebných ke zjištění toho, zda se stal skutek, v němž je spatřován uvedený trestný čin, zda ho spáchal obžalovaný a z jakých pohnutek, jaké jsou podstatné okolnosti, které mají vliv na nebezpečnost činu pro společnost, jaké jsou osobní poměry obžalovaného, následek a výše způsobené škody, co vedlo k trestné činnosti, nebo umožnilo její spáchání, byla opatřena již v přípravném řízení. Další důkazy byly opatřeny i v řízení před soudem a posléze byly všechny tyto důkazy provedeny v zákonem předepsané formě v hlavním líčení. Pokud obžalovaný ve svém odvolání namítl neúplnost dokazování především výsledkem několika dalších svědků, odvolací soud tuto námitku obžalovaného důvodnou neshledal.

Trestného činu se podle zjištění krajského soudu obžalovaný J. M. dopustil tím, že ve dnech 29. 4. 1994 a 5. 5. 1994 odebral tzv. na fakturu ze skladu společnosti P. alkohol v hodnotě 1 859 431 Kč s úmyslem tento neuhradit a takto odebraný alkohol prodal neznámým osobám a vystavené faktury za tento odběr neuhradil ke škodě uvedené společnosti. Tato skutková zjištění jsou správná a úplná, a to z důvodů, na které odvolací soud ve svém rozhodnutí podrobně poukázal.

Podle odvolacího soudu krajský soud jednání obžalovaného J. M. správně posoudil i po stránce právní, a to jako pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. Podstatou tohoto jednání obžalovaného bylo, že ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil takovým činem škodu přesahující částku 1 800 000 Kč, tedy ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zák. způsobil škodu velkého rozsahu. Důvodně také krajský soud považoval jednání obžalovaného v obou v útocích za pokračování v trestném činu, neboť jsou v tomto případě splněny podmínky ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. Rovněž použití kvalifikované skutkové podstaty u výše uvedeného trestného činu je v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 tr. zák.

Správnému rozhodnutí o vině však podle názoru odvolacího soudu neodpovídalo rozhodnutí o trestu uloženém obžalovanému. Na trestný čin, jehož se obžalovaný dopustil, stanoví trestní zákon v ustanovení § 250 odst. 4 tr. zák. trest odnětí svobody na pět až dvanáct let. Za splnění podmínek § 35 odst. 2 tr. zák. krajský soud uložil obžalovanému v rámci této trestní sazby souhrnný trest odnětí svobody ve výměře šesti let, tedy již výrazněji nad dolní hranici zákonné trestní sazby, a to za současného zrušení výroku o trestu v rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 4. 9. 1996 sp. zn. 2 T 50/95 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 1. 1997 sp. zn. 11 To 416/96, kterým byl obžalovanému za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. uložen podmíněný trest odnětí svobody na dva roky se zkušební dobou na čtyři roky a peněžitý trest ve výši 100 000 Kč. Odvolací soud shledal, že krajský soud při úvaze o tomto trestu nepostupoval důsledně

podle hledisek uvedených v § 31 odst. 1 a § 23 odst. 1 tr. zák. Krajský soud sice při ukládání trestu správně zjistil všechny skutečnosti svědčící jak v neprospěch obžalovaného, tak v jeho prospěch, ale jejich vzájemnému poměru nedal náležitý výraz ve výměře trestu. Odvolací soud dospěl k závěru, že podstata pochybení spočívá v tom, že krajský soud přecenil výrazně v neprospěch obžalovaného zejména výši jím způsobené škody, která však nijak výrazným způsobem nepřesahuje hranici škody velkého rozsahu. Odvolací soud musel rovněž přihlédnout ve prospěch obžalovaného k délce doby, která uplynula od spáchání obou trestných činů. S přihlédnutím k těmto skutečnostem, jakož i k osobě obžalovaného, na něhož je nutno hledět jako na osobu dosud netrestanou, neboť předchozí odsouzení obžalovaného jsou zahlazena, jeví se trest odnětí svobody ve výměře stanovené krajským soudem jako nepřiměřeně přísný.

Proto Vrchní soud v Praze zrušil k odvolání obžalovaného v napadeném rozsudku celý výrok o trestu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. sám ve věci rozhodl. Podle § 250 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 2 tr. zák. uložil odvolací soud obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody ve výměře pěti let, tedy na samé dolní hranici zákonné trestní sazby. Trest v této výměře považuje odvolací soud za přiměřený všem zjištěným skutečnostem i odpovídající účelu trestu.

Stejně jako krajský soud zařadil odvolací soud pro výkon trestu odnětí svobody obžalovaného do věznice s ostrahou. Toto zařazení odpovídá ustanovení § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák., neboť obžalovanému byl uložen trest za úmyslný trestný čin ve výměře převyšující dva roky a nebyly shledány žádné okolnosti, které by odůvodňovaly zařadit obžalovaného do jiného typu věznice.

Stejně jako v napadeném rozsudku uložil odvolací soud obžalovanému podle § 49 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání s předmětem koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej na dobu pěti let, neboť tento druh trestu včetně jeho výměry byl v napadeném rozsudku uložen v souladu se zákonem a byl tudíž správný.

V rámci souhrnného trestu odvolací soud stejně jako krajský soud uložil podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. obžalovanému peněžitý trest ve výměře 100 000 Kč, který byl obžalovanému uložen již zmíněným dřívějším rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze. Odvolací soud přitom ve smyslu § 54 odst. 3 tr. zák. již nestanovil náhradní trest odnětí svobody vzhledem k tomu, že peněžitý trest byl již zaplacen a tedy byl vykonán.

Stejně tak jako krajský soud i odvolací soud spolu s uložením souhrnného trestu při splnění podmínek ustanovení § 35 odst. 2 tr. zák. zrušil výrok o trestu uloženém obžalovanému rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 4. 9. 1996 sp. zn. 2 T 50/95 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 1. 1997 sp. zn. 11 To 416/96, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.